

Barbara Steele, versàtil i bella actriu, ens ofereix a la pel·lícula de Mario Bava «La maschera del demonio» una interpretació barrejada de sexe, misteri i ingenuïtat.

AMB EXIT DE PUBLIC I UNA PROGRAMACIÓ DISCUTIBLE

16 HORES DE CINEMA DE TERROR A MOLINS DE REI

El terror és una activitat i una conducta humana que sembla que va guanyant adeptes en el que fa referència a l'espai —el cinema— i l'afar polític —la tortura...—. El passat cap de setmana la Sala Joventut, en col·laboració amb el Cine Club de Molins de Rei, oferí setze hores seguides de cinema paorós o angoixós. Les pel·lícules foren: **Drácula vuelve de la tumba**, **Psicosis**, **Satan's Skin** (La pell de Satanàs), **Jonathan**, **Pánico en el transiberiano**, **El otro**, **Terror ciego**, **Refugio macabro**, **La maschera del demonio** i un film sorpresa que va ser **Vampir** de Pere Portabella, que es va programar a la fi de les nou pel·lícules, amb la qual cosa molts dels qui assistírem a l'acte no el varem poder veure car la sessió va estar una mica carregada i lògicament estàvem cansats.

Un crític habitual de cinema, i, per cert, no en vàrem veure pas massa a l'acte, diria segurament que la programació és molt desigual. Juntament amb pel·lícules de tema tòpic, tractament infantil i distribució comercial —**Drácula vuelve de la tumba**, **Pánico en el transiberiano**— en trobem unes altres d'intencionades, ben treballades i magníficament realitzades —**Jonathan**, de Geissendorfer, i **El otro**, de Mulligan-Tryron—. Juntament amb títols farts d'anar per tots els cine-clubs —**Psicosis**— se'ns ofereixen exemplars gairebé d'estrena —**Vampir**—. En resum, respecte a la programació es pot dir que aplega un ventall ben ampli de mostres que feren les delícies del públic. Certament, una minoria dels assistents hauria

preferit veure, de Mario Bava, **La morte viene dallo spazio**, **I vampiri**, **Gli invasori**, **Operazione paura**, **Sei donne per l'assassino**, **Terror nello spazio**, abans que **La maschera del demonio**, que l'any 69 va ser projectada en una sala d'art i assaig de Barcelona. També cal esmentar que el pànic i l'angoixa no eren massa visibles, la intriga i el suspens efectivament es van aconseguir força principalment en les pel·lícules d'Hitchcock i de Fleisher, és a dir **Psicosis** i **Terror ciego**, que entren més aviat, com diuen al programa de mà, en la tònica dels gèneres paral·lels a l'horror.

Es la segona volta que es realitza aquest cicle que a l'ensem, com els certàmens de terror de Sitges i el Fantastik de la revista «Terror Fantastik», ofereixen una gamma força interessant de films malgrat l'interès escàs que per als seguidors poden tenir les deficiències de programació, car si volen tenir èxit només cal posar **El baile de los vampiros**, **La semilla del diablo**, de Polanski, **Le boucher**, de Chabrol, **Peeping Tom**, de Powell, etc., i la concurrència aplaudirà encara més. Ara bé, no defenso el cas contrari, posar còpies mudes de la primera època del cine d'horror, coses de Fritz Lang, els primers Dràcules i Franksteins, etc. En resum, la programació, tema que discutírem força estona un grapat de gent dels quatre o cinc-cents espectadors de les 16 hores, gairebé la totalitat de la sala plena, és un apartat que els organitzadors han resolt conjuminant comercialitat i interès. Ens trobem amb els xicotets joves que han preparat la sessió molt ben realitzada amb dossiers de les pel·lícules, entrepans al bar de la cantonada, acurada presentació i entre tanda i tanda de films fem petar uns moments la xerrada amb ells.

—Com ha sorgit aquesta idea?

—El nostre cine-club porta cada quinze dies una pel·lícula de qualitat i d'autèntic cine-club a Molins de Rei, però el problema econòmic en els cine-clubs és una constant i per això fer aquest cicle ens porta una massa de públic que ens permet continuar la nostra tasca sense massa dificultats econòmiques. Ha estat, doncs, el problema econòmic, la constant pèrdua de peles, el fet que ha motivat aquest cicle que, amb un treball de preparació de mig any, ofereix pel·lícules no massa conegudes (**Vampir de Portabella**) i d'altres que sí que ho són (**Psicosis**, **Terror ciego**...) conjuminant, això sí, la qualitat i l'interès amb un factor comercial, car si féssim només pel·lícules d'autèntic cine-club d'horror seríem molt poca gent a contemplar-ho.

—He vist molt poca gent de Barcelona; amb tot, el local era ple i em fa l'efecte que la sessió s'ha fet més aviat per a la gent normal de Molins de Rei que no pas per als seguidors del cine-club.

—Mira, hem enviat els dossiers a tota la crítica cinematogràfica i en algunes revistes s'ha parlat de la propera realització del cicle; la ràdio també n'ha parlat, però la campanya de promoció s'ha fet sobretot per les rodalies de Molins de Rei. Això pot ser interessant, ultra l'aspecte fonamental econòmic, per a incorporar nova gent, però com veus no arriben a 40 els cotxes que hi ha estacionats, la qual cosa indica que la major part del públic ha vingut a peu des del mateix Molins de Rei o en autobusos dels pobles veïns.

—Quins projectes teniu per ara?

—Continuar les sessions normals de cine-club i a l'octubre farem un cicle musical d'unes 20 hores aproximadament, pel setembre és molt possible que vinguin en

Saura i en Quejereta per fer una setmana de cine seu amb col·loqui i presentació per part dels esmentats creadors.

—Teniu res a veure amb les **Semanas del Cine Español**.

—No, no, la nostra és una activitat diferent i cadascuna de les entitats organitzadores fa el seu treball independentment.

M'hauria encantat fer una crònica discursiva del desenvolupament de l'acte, car les anècdotes foren d'allò tan bonic que és diu: per a sucari-hi pa. Interrupció al bo i millor d'una escena apassionant de la projecció per a anunciar que el cotxe B-662051 s'està cremant al mig del carrer, crits d'horror al començament de les primeres pel·lícules, les noies ja s'acostumen després al líquid sangonós (suc de tomàquet o spray de pintura), remor de comentaris quan surt una noia lleugera de roba, crits demanant silenci, llargs aplaudiments en començar i en acabar cada pel·lícula, un W.C. sense mirall, sabó ni tovallola, una safata a la porta amb cigarreres a l'abast de tothom... Respecte a la psicologia de masses és interessant esmentar que a **Terror ciego**, projectada aproximadament a les set del matí, els aplaudiments cada vegada que el bo s'apuntava un punt, quan la noia cega fugia del dolent, etc., es multiplicaren en una complicitat general a tota la sala feta com a descarrega de la tensió nerviosa, com a «ironia» envers els espectadors —nosaltres mateixos— i per a despertar els dormilegues, no fos cas que tinguessin somnis terribles, car ja els tenim a la realitat quotidiana.

JOSEP M.ª FIGUERES

